

РЕШЕНИЕ

№ 5122

гр. София, 28.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **6921** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

5

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на Ф. И. Н. гражданин на Н. срещу Решение №525/17.07.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че по време на производството пред административния орган подробно е изложил причините, поради които изпитва основателен страх от преследване в страната си на произход и е изложил фактите около насилствената смърт на баща му . Иска се отмяна на решението .

В съдебно заседание,оспорващият-Ф. И. Н., редовно и своевременно призован, се явява лично и в присъствието на преводача от английски език В. П., поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването- Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощена ,която оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за неоснователност на предявената жалба.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че с Решение № 2623/26.04.2011 година на Решаващ орган при ДАБ към МС на РБ е образувано производство за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 18.05.2011 година.

На 18.05.2011 година, до оспорващия е изпратена покана за явяване на интервю на 02.06.2011 година от 9 часа.

На 02.06.2011 година, до Директор на РПЦ С. е депозирана Докладна записка от интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, в която е посочено, че поради изтичане на тридневния срок за вземане на решение в ускореното производство следва да се премине към производство по общия ред.

На 14.06.2011 година е проведено интервю с оспорващия, в което той посочил, че е напуснал Н. пеша и с кола, в Н. продавал плодове, но веднъж баща му казал, е трябва да се присъдени към тези, които отвлечат хора- като информатор и така като получават пари, ще дадат и не него, напуснал е държавата си, защото е разбрал от негов приятел, че в къщата му става нещо лошо и това е причината да напусне родината си..

На 20.06.2011 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище до Председателя на ДАБ към МС на РБ, с което предложил на оспорващия да бъде отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С Решение №525/17.07.2012 година, Председател на ДАБ към МС на РБ отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №525/17.07.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган- това е това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ, е предоставено правото да издава решения по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Наред с това, между страните няма спор, че лицето Н. К. заема длъжността- Председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма.Решението съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити,с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75,ал.1,т.1 и т.4,вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е нарушил процесуално-правните разпоредби, но същото не е съществено. От доказателствата по делото не може да се установи кога Становището на интервюиращ орган е изпратено на Председателя на ДАБ към МС на РБ, за да се прецени спазени ли са сроковете, визирани в ЗУБ за провеждане на производство по общия ред.

При издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

В разпоредбата на чл.73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си Н.,защото там се е занимавал с противозаконна дейност- участвал е в отвличането на хора и затова търси закрила,за да избегне наказателната отговорност, съгласно законите на страната си. Според Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на Службата на Върховния комисар на ООН за бежанците, за да бъде установено, дали дадено съдебно разследване води до преследване, е необходимо да бъдат разгледани и законите на съответната страна. От приложената Справка от 08.06.2012 година на Дирекция” Е. въпроси, международни дейности и европейски бежански фонд” на ДАБ, в държавата на произход на оспорващия Н. отвличането като криминално деяние е наказуемо с лишаване от свобода и всяко лице ,което незаконно ограничава или задържа друго лице на място, против волята му се наказва с лишаване от свобода за две години. От всички събрани доказателства по делото и от изложената бежанска история на оспорващия ,може да се обоснове само и единствено изводът, че същият бяга от евентуално наказателно преследване в държавата си на произход,защото не сочи и не излага никакви доводи в посока , че той лично е бил търсен или заплашван от някого във връзка с отвличането на хора в Н., в които той е участвал. Наред с това, за смъртта на баща му е разбрал от свой приятел и единственото му опасение е, че се страхува да не бъде заловен, като посочената причина има само е единствено личен характер. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия

липсват. С оглед на това съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел, че по отношение на оспорвания не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Законосъобразно, Председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорвания не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме, че същият е напуснал страната си Н. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Напротив единствените му твърдения са в посока, че ще бъде заловен заради дейността си с която се е занимавал- отвличане на хора. Наред с това, не е налице и заплаха спрямо оспорвания, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини, посочени в разпоредбата на чл.9, ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорвания, а посочените от него причини – да не

бъде заловен,безспорно са насочени само към избягване на правосъдието в страната си на произход,да не говорим, че не съществуват доказателства и твърдения ,че ако се завърне в страната си на произход, той ще бъде подложен на репресия от каквото и да е естество. От приложената Справка на Дирекция”Е. въпроси” от 2012 година е видно ,че в Н. съществува федерално и регионално законодателство, и независимо от данните за корупция в съдебната система на Н., както и за случаи на неспазване на човешките права, за оспорващия не са налице никакви персонални заплахи от нечовешко или унижителното отношение при евентуалното му завръщане в страната му на произход- Н., още повече, че към момента на напускане на страната си не имал никакви проблеми с никого и не е имал каквито и да е взаимоотношения с правораздавателните органи на страната. Нещо повече, ако срещу него бъде повдигнато обвинение и той бъде осъден за деянията си- участие в група за отвлечения, предвиденото от законите на страната наказание не е несъизмеримо високо и не е извън общоприетите стандарти в областта на правата на човека, за да може на това основание да се определи като преследване. Наред с това, от приложената по делото Справка относно ситуацията в Н. е безспорно, че атентатите са породени от различията в религията, но не могат и няма как да бъдат подведени под понятието за въоръжен конфликт. По отношение на кандидата не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, както и тези, визирани в разпоредбата на чл.8,ал.9 и чл.9,ал.6 от ЗУБ предвид обстоятелството ,че оспорващият е пълнолетен и неженен и посочените от него лични причини не могат да обусловят предоставянето на хуманитарен статут.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции за присъждане на разноски.

Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Ф. И. Н.-гражданин на Н. срещу Решение №525/17.07.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: